

LISTY PODZIMNÍ 5

pátek 18. 10. 2024 / denní zpravodaj 48. ČDP / cldp.cz

Barbora Kubátová a Jakub Albrecht:

**Při každém hraní se představení trochu mění
Herci inscenace Žena filmového kritika**

Jaké to je hrát na jevišti jen ve dvou?

Jakub: Je skvělý, když člověk hraje se svým přítelem, s kamarádkou. Na toho druhého je spoleh. Když člověk přijde a není úplně ve formě, tak ví, že se o toho druhého může opřít. Zároveň se bojíme toho, až přijde ponorka a někde se pohádáme, jak spolu budeme moci hrát. Ale zatím se to nestalo a předpokládám, že se to ani nestane.

Barbora: Já za sebe souhlasím s tím, co říkal Jakub. Já s ním hraji strašně ráda. Dokonce nás čeká znova zkoušení takhle ve dvou, což je naše velká radost.

Co vás na inscenaci nejvíc baví?

J: Mě baví, že je to nadupaný a že se u toho lidi baví. Člověk cítí energii od diváků, zvláště když jsme tady u nás doma na malé scéně, kde je to hodně intimní. Těší nás, že jsou u nás představení pořád vyprodaná. Bavila nás spolupráce s Tomášem Dianiškou. S Tomášem se známe dlouho, ale opět to bylo potěšující. Dlouho jsme spolu nepracovali jen takhle ve třech, a proto to pro nás bylo velmi osvěžující.

B: Mě baví, že je to představení pokaždé jiné, a to i přesto, že se s Jakubem tak strašně dlouho známe, jak v osobním životě, tak v tom divadelním. Představení hrajeme hodně, i když je nasazené zatím jen jednu sezonu, a při každém hraní se to představení mění. Pokaždé máme jinou náladu a pokaždé uděláme ten vtip trochu jinak. Je hezký, že se nám to představení ještě neautomatizovalo.

Stal se vám v některé z repríz nějaký opravdový divadelní průvih? Zapomněli jste text a nevěděli, co dál?

J: Když se to stane, tak to divák většinou nepozná. Ale samozřejmě takové situace za sebou máme.

B: Když jsme to naposledy hráli v Českém Těšíně, tak nám vypadla počáteční scéna, mleli jsme tak hrozný blbosti. My jsme se tím hodně bavili a diváci to opravdu podle nás nepoznali.

J: Když se člověk úplně nezasekne a ten druhý se nerozesměje, tak diváci vážně nepoznají, jestli tam zrovna tento text má být, nebo ne.

To lzer,
to je první liga!

B: I když se nám samozřejmě také stalo, že jsme se rozesmáli. Navíc něco vynecháme téměř v každé repríze, kterou odehrajeme.

J: Jsou to takové drobnosti, a pak si navzájem ujasňujeme, co tam mělo, nebo nemělo být. Ale je to živý tvar, je to divadlo, takže to k tomu patří.

Dlouhodobě spolupracujete s Tomášem Dianiškou, který je podepsán jako autor i pod touto inscenací. Pod kolektivní režii je opět napsaný F. X. Kalba. Co vám na tomto stylu nejvíc vyhovuje?

B: Je to naše divadelní rodina. Od prvního představení F. X. Kalby, které jsme dělali v Liberci, uplynulo třeba 15 let. Máme to všechno tak zaryté pod kůží, že by to možná ani nešlo, že bychom v tom divadelním světě fungovali bez sebe.

J: Zároveň tady člověk může být víc tvůrčí než v jiných inscenacích. Tomáš to většinou napíše a pak to děláme všichni dohromady, ale pořád je tam to třetí oko, v tomto případě Tomášovo oko, které to všechno hlídá. Dovolíme si ale jako herci víc tvořit, protože to je společná práce.

B: Všichni tři se strašně moc známe, takže je práce v tomto smyslu i jednodušší, protože se dokážeme pohádat a víme, že z toho pak vybrusíme. A dokážeme si třeba...

J: ... říkat i některý nepříjemný věci, jako že to třeba někdo blbě napsal nebo to někdo blbě hraje nebo režuruje. Dokážeme si to říct, urazíme se, ale pak to přejdeme. Ale samozřejmě, co vás nemá, je to peklo, ta kolektivní režie. Víc hlav, víc názorů. Jsou tam trable, i přes ně nás to baví.

B: Hádáme se třeba o to, co kdo vymyslel.

J: Třeba když diváci u nějakého vtipu hodně tleskají a hodně se smějí, tak každý z nás říká – to byl můj nápad, to jsem vymyslel.

U nás se vždycky říká – co je na představení nejlepší, udělali herci, a co je na představení blbě, za to může režisér.

J, B: Jo! To tam napište, pod to se podepisujeme!

Inscenace se mimo jiné věnuje také vztahu mezi mužem a ženou. Kdybyste měli třemi slovy popsat ideální vztah, jaká slova byste použili?

B: Já to mám vytetované na ruce. Mám zde tři tečky, jako Orionův pás, a to je diamant cti, lásky a věrnosti. Myslím, že jsou to ta tři slova.

Jakub: Diamant cti, lásky a blbosti...? Myslím, že není co dodat. (smích)

Výstava knižních ilustrací Anety Františky Holasové k vidění ve spodním patře v divadelní kavárně.

Jaroslav Střelka:

Monodrama je šance na velmi komorní sdělení i ve velkém prostoru

Autor a jediný herec inscenace *Nenávidím tě, Bukowski!*

Ve své tvorbě se specializujete na monodramata. V čem podle vás tkví jejich síla?

Je to šance na velmi osobní, komorní sdělení, a to i ve velkém prostoru. Když se vydaří propojení mezi interpretem a publikem, je to pro obě strany nevšední zážitek. Ale monodrama musí mít tu textovou a prezentační sílu, aby se vše naplnilo.

Představení prezentuje poměrně jasný názor na ženy, který se ne úplně vždycky shoduje s trendem dnešní doby, ve které se hodně řeší postavení žen ve společnosti a chování mužů k nim. Setkal jste se kvůli tomu s nějakými negativními reakcemi na představení?

Pokud už se nějaký takový negativní názor objeví, tak je to kupodivu spíše od mladší generace, ale za tím spíše cítím neznalost dějinných a kulturních aspektů té doby a země, kam je příběh zasazen. A také jim chybí ty vlastní životní zkušenosti, které mohou konfrontovat s příběhem.

Bylo i vám během zkoušení něco proti srsti a přemýšleli jste, jestli už to není moc?

V tom mi hodně pomohl můj divadelní kolega Pavel Časar, který mě utvrzoval v tom, že to rozhodně není, není příliš. Během zkoušení jsem z počátku některá slova a věty vyslovoval zvláště potichu, než jsem to strávil. Také používání nafukovací panny jako rekvizity bylo z kraje velmi, velmi... nesmělé. Už samotná tvorba textu, dramaturgie Ženských Charlese Bukowského trvala poměrně dlouho. Když si vezmete, že jde o knihu bez klasického děje, kde se od začátku do konce jen chlastá a souloží, to byla pro formát monodramatu velká výzva.

Co vy osobně máte rád na Charlesi Bukowském?

Je mi vlastně sympatická ta schopnost drsně a bez příkras popisovat život. A humor používá tak specifický a lehký, snad proto, aby se člověk během čtení nepos*al. I když já osobně mám raději Bukowského poezii než prózu.

LÍSTEK #5: Žena filmového kritika

Příběh je plochý, dialogy špatně napsané a režie... no, vyložene amatérská.

„Dobře. A teď to rekní tak, abych se s tebou nerozvedla.“

„Jé! Můj oblíbený film! Co na něj říkáš?“

Musíme to dohrát!

Letošní ročník Českolipského divadelního podzimu zdobí hned dvě divadelní premiéry domácího souboru Divadelní klub Jirásek. Tu první, komorní, mohli diváci zhlédnout v rámci čtvrtého dne letošního divadelního maratonu. O skvělý úvod se před touto inscenací

postarali klienti z DOZP Kytlice, kteří se představili se svým krátkým skečem na téma „Kdo je tu doktor a kdo pacient“.

Pak už se na jeviště postavil Václav Klapka s Vladkou Zborníkovou, osvědčená dvojice ostřílená desítkami let prožitými na prknech, co znamenají svět. V inscenaci *Odpoledne s Lakrimáčkem*, která je autorskou prvotinou režiséra Václava Klapky, protože k této inscenaci si sám napsal i text, hrají Vladka s Václavem do jisté míry svá divadelní alter ega a čerpají zde ze své bohaté divadelní tradice.

Hra je splněním snu Václava Klapky o inscenaci, kde není scéna a v podstatě ani kostýmy. Odehrává se v divadelní šatně, ve které dva herci čekají na začátek svých výstupů, které se zdržely, protože prší. Scénu tvoří jen stůl, dvě židle a zástěna, oba herci jsou oblečení ve svých civilních oděvech.

V malé šatně v nejmenovaném malém městě se potkají dva neznámí lidé, kteří se v podstatě z nudy začnou spolu bavit. Banální řeči o tom, čím se živí, o politice a bulváru záhy přejdou do vážnější roviny, kdy se začnou bavit o svých rodinách, životních prohrách, životních a uměleckých snech. Zjišťujeme, že za sebou oba mají vzestupy i pády, s některými se již vyrovnali, některé z nich nepřebolí nikdy.

Inszenace osciluje mezi velmi vážnými až dojemnými momenty a humornými výstupy v rámci profesních rolí obou postav. Herectví obou protagonistů je natolik civilní, až máte pocit, že s nimi v oné divadelní šatně sedíte a povídáte si o životě. Z civilnosti vystoupí pouze několikrát, a to zejména v bravurně odehraných pasážích ze Shakespeara *Romea a Julie*.

Na někoho může citování tohoto alžbětinského velikána působit až nepatřičně, má však v inscenaci velkou úlohu. Dává totiž divákovi tušit, že ačkoli jsou oba protagonisté velmi zklamáni životem, sami sebou i uměním, stále si zachovávají naději. Věří, že se věci dají napravit, pokud člověk sebere odvahu, aby čelil svým strachům, a svoji roli dohraje do konce.

Nadějný a humorný konec, jaký je u Václavových inscenací obvyklý, pak ocenili i přítomní diváci, kteří oba herce odměnili vřelým potleskem. Můžeme tedy směle říci, že první premiéra domácího souboru se vyvedla. A nyní zbývá držet hercům palce na sobotu!

Ohlasy / *Odpoledne s Lakrimáčkem*

„Já myslela, že je lakrimáček tvarohový dezert.“ (smích)

„Vladka a Václav jsou na jevišti prostě úžasní.“

„Inszenace o nenaplněných ambicích profesionálních herců, mají to těžké.“

„Moc se mi to líbilo, oba jsou naprostí přirození.“

„Ty loutky jsou nádherné.“

Koukej přijít v sobotu přes den! *Belgická ryбка a Sex*

Pokud někdo rád intimnější divadelní atmosféru, pak je tu pro vás dvojice her, která se účastnila letošního Jiráskova Hronova, mekky amatérských divadelníků. V sobotu po obědě nám Divadlo Radar ukáže v současném dramatu *Belgická ryбка* podmanivě snění o rybkách, které nelze umlácet palicí ani lopatkou, protože plují v nás. A hned na to přijde *Sex*, komediálně dramatická amoleta Pavla Kohouta o sextetu partyzánů z pražské Stromovky a jejich posledním dějství.

19. 10., 14:00/16:00, Jiráskovo divadlo